

พระหล้า เขมปัตโต ตอบปัญหาธรรมะ (1)

โพสท์ในลานธรรมเสวนาโดยคุณ : นุช [27 มิ.ย. 2542]

คำถาม หลวงปู่คะ ดิฉันจะต้องปฏิบัติเช่นไรคะ จึงจะได้เกิดมาในภพภูมิของศาสนาพุทธ
เกิดมาในภพภูมิของมนุษย์อีก การไม่ขอเกิดมาอีกนะดีเยี่ยมที่สุดนะเจ้าคะ แต่บุญบารมี
ของดิฉันจะมีมากพอที่จะทำให้ดิฉันไม่ต้องมาเกิดอีกหรือไม่ แต่ดิฉันจะเร่งเพียรพยายาม
เร่งสะสมบุญนะเจ้าคะ เพราะถึงอย่างไรในภพนี้ ดิฉันก็ได้เกิดมาในภพภูมิของมนุษย์แล้ว
ก็อย่าได้เสียชาติเกิด ต้องเร่งสะสมบุญไปเรื่อยๆ เร่งทำความเพียรเจริญสติตลอดเวลา
เวลาที่ดิฉันต้องออกไปธุรกิจ หรือต้องขึ้นรถลงเรือไปไหนๆ ดิฉันมักจะคิดว่า ถ้าดิฉัน
เกิดตายไปตอนนี้ ดิฉันได้ทำอะไรไปบ้างแล้ว ดิฉันก็เลยเกิดความรู้สึกว่า เออ...นี่เรายัง
ไม่ได้ทำอะไรกับเขาเท่าไรเลย ก็จะต้องมาตายซะแล้ว เพราะความตายเกิดได้ทุกขณะ
ดิฉันนึกถึงความตายอย่างนี้ตลอดเวลา จะเรียกว่าดิฉันได้เจริญมรณานุสติ ใช่มั้ยเจ้าคะ

คำตอบ เมื่อหลานๆ เห็นภัยในวัฏฏสงสารอย่างเต็มที่แล้ว มันก็เป็นผู้มีวาสนาอยู่ในตัว
สามารถทำตนให้พ้นทุกข์ในปัจจุบันชาติได้โดยแท้ เพราะคนเราเมื่อเห็นทุกข์เป็นหลัก
ของหัวใจแล้ว นั่นก็คือ สิล สมาริ ปัญญานั้นเอง เมื่อเห็นอยู่เนืองๆ คิดต่ออยู่ไม่ขาดสาย
เป็นข้อวัตรของจิตใจที่ชอบด้วย นักเข้าถึงเบื่อหน่ายคลายความเมาในวัฏฏสงสารแบบ
เย็นๆ รอบคอบ เรียกว่า ปัญญาชอบในวิปัสสนา

อนึ่ง บุคคลผู้จะเกิดเป็นมนุษย์อีกติดกันชาติต่อไป เป็นผู้ถึงไตรสรณคมน์เท่านั้น
ก็พอแล้ว เพราะโอรเอกพระบรมศาสดาองค์ท่านทนายไว้ว่า บุคคลผู้ถึง พุทธ ธรรม สงฆ์
เป็นสรณะแล้ว มีคติเป็นสอง ไม่มนุษย์ก็เทวดา มันเป็นของไม่ยากของผู้ทรงศรัทธา แต่ก็
ตรงกันข้ามกลายเป็นของยากผู้ที่ไม่ศรัทธา ความคิดดีทำได้ง่าย ความชั่วคนดีทำได้ยาก
ความชั่วคนชั่วทำได้ง่าย ความคิดคนชั่วทำได้ยาก สิ่งเหล่านี้เป็นของจริงมาแต่อดีตกาลบรรพ์

ไม่พูดอีกก็จริงอีก พูดอยู่ไม่หยุดก็จริงอยู่ไม่หยุด และก็การเกิดในศาสนาพุทธนั้น
เมื่อเราถึงไตรสรณคมน์แล้ว มันก็มีพืชไว้แล้ว ถึงแม้มีภพมีชาติอีก มันก็ไปเกิดในมนุษย์
พุทธศาสนานั้นเอง ไม่ต้องสงสัยเลยนา

การเกิดเป็นเทวดาเทวบุตร และพรหมมีทุกข์น้อยกว่ามนุษย์ก็จริงอยู่แล้ว แต่เมื่อมัน
อยู่ได้อำนาจแห่งความไม่เที่ยงแล้ว ก็จัดว่าเป็นทุกข์เสมอกันในด้านปรมาตม์ และก็มีมรรค

ผลนิพพานก็มีในชั้นเทวโลก และพรหมโลกเหมือนกัน บางท่านก็ภาวนาติดต่อยู่ในภพนั้นๆ สร้างบารมีอยู่ในภพนั้นๆ ก็เป็นพระอริยบุคคลได้เหมือนมนุษย์เรานี่เอง มันก็ล่าช้า อยู่แต่สัตว์เดรัจฉาน เปרטทุกจำพวก และสัตว์นรกทุกจำพวกเท่านั้น

"จะอย่างไรก็ตาม เราไม่ตีตนตายก่อนไข้ เราจะไม่หวังภพต่อไปในอนาคตอีก เราจะจงขาตผูกขาตเพื่อพ้นทุกข์ทั้งปวงในปัจจุบันชาติ เพื่อจะตัดปัญหาความมุ่งหวังหลายทางให้เหลือแต่ทางเดียว ปัญหามันจะน้อยลง ความประสงค์ก็ไม่มาก แม้ว่าเราจะภาวนาเห็นตัวกองทุกข์ขณะจิตเดียว หรือพุทโธคำเดียว ก็มีคุณค่ามากกว่าที่ปรารถนาในภพต่อไป การปรารถนาในภพต่อไป ตั้งล้านๆ ขณะจิต ก็ไม่เท่าขณะจิตเดียวที่หวังพ้นทุกข์ในปัจจุบันชาติ"

การจงกิว การสมาทาน เจตนา ความประสงค์ ความต้องการ และความอธิษฐานทั้งหลายเหล่านี้เรียกชื่อต่างกัน แต่ก็มีคามหมายอันเดียวกันแห่งรชาติ ฉะนั้นความต้องการพ้นทุกข์ในปัจจุบันชาติ เป็นพระสติพระปัญญา สติ สมาธิ ปัญญาอีกด้วย มีพลังมาก แต่เราบัญญัติไม่เป็น ก็กล่าวตู่ตนว่า สติไม่มีในเจตนา

ที่แท้นั้น เจตนาหัง ภิกขเว สีสัง วันทามิ เจตนาไปทางคินันเองเป็นตัว สติ สมาธิ ปัญญา กลมกลืนกันในขณะที่เดียว เหมือนเชือกสามเกลียวที่เราเรียกว่า ปัจจุบันจิตปัจจุบันธรรมนั่นเอง ไม่ใช่อื่นไกลเลย จะบัญญัติหรือไม่บัญญัติก็ไม่เป็นปัญหา ขอให้ภาวนาติดต่อยู่ไม่ขาดสายให้เห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นเป้าอันเดียวกัน พร้อมลมหายใจออก - เข้า นิวรรณ์ทั้งหลายมันตั้งอยู่ไม่ได้ดอก

"ผู้รักใคร่ภาวนาอยู่เป็นเนืองนิจ เรียกว่า ผู้นั้นบารมีแก่กล้าแล้ว ท่านผู้ใดชี้เกียจก็ให้ทราบเถิดว่าบารมียังอ่อนเหลวไหลมาก ฉะนั้นจึงไม่ควรนั่งควรนอนให้บารมีแก่กล้า" คำว่านั่งนอน นอนทั้งกายทั้งใจด้วย นั่งก็เหมือนกันยืนเดินนั่งนอนเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถเฉยๆ

แต่ด้านจิตใจและศรัทธาไม่เปลี่ยนออกจากพุทธุ ธรรม สงฆ์ ไปไหนเลย จะทำท่าไม่ทำท่า ก็ไม่เป็นปัญหา

คล้ายกับเกลือ จะอยู่ด้วย หรืออยู่ขาม หรืออยู่ที่ไหนก็ตาม ก็รักษาความเค็มของตนไว้้อยู่อย่างนั้น

จะอย่างไรก็ตาม ขอให้แบ่งเวลาภาวนา อย่าให้เสียวันเสียคืน จิตใจหากจะสูงขึ้นเอง
ไม่ต้องบ่นหา จะชนะความหลงของตนแน่แท้